

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **A) S. M. N. S., B) A. F. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č. j. 6 A 65/2010 – 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 6 A 65/2010 – 98, zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 3. 2010 č. j. OAM-41-2/SŘ-2010 a č. j. OAM-40-2/SŘ-2010, kterými byla zamítnuta odvolání žalobců (dále jen „účastníci řízení“) a potvrzena usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 12. 2009, č. j. CPR-14576/ČJ-2009-9CPR-V214 a č. j. CPR-14572/ČJ-2009-9CPR-V214, jimiž byla zastavena řízení ve věci žádostí o vydání nových rozhodnutí, kterými se ruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění účastníků řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že důvodná je žalobní námitka, v níž účastníci řízení tvrdí, že názor správních orgánů, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nemá zákonnou oporu. Při posuzování běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, vycházel městský soud z právních závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, které jsou plně aplikovatelné na danou věc. Pokud správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze délku, a nikoli i počátek doby, po kterou účastníkům řízení nelze umožnit vstup na území, pak tato doba počala plynout ode dne právní moci rozhodnutí o správním

vyhoštění a na její počítání neměla vliv skutečnost, že z důvodu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany a následně udělení azylu účastníkům řízení, nebyla rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelná. Nabyla-li rozhodnutí o správním vyhoštění právní moci dne 12. 9. 2006, ke dni podání žádosti účastníků řízení o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. ke dni 16. 10. 2009, uplynula více než polovina doby, po kterou nebylo možno účastníkům řízení umožnit vstup na území. Závěr stěžovatele, že doba, po kterou účastníkům řízení nebyl umožněn vstup na území, je vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z uvedeného závěru vycházela i jeho úvaha, že v daném případě doba, po kterou jim nelze umožnit vstup na území, nezačala běžet a nebyla tak splněna jedna z nezbytných podmínek pro aplikaci ust. § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak neměl oporu v zákoně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které uvedl, že kasační stížnost je přípustná, neboť městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, jímž byl povinen se řídit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 As 147/2011 - 82, kterým zrušil předchozí rozhodnutí městského soudu ve věci účastníků řízení, odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, a označil toto usnesení za podklad svého rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele městský soud nerespektoval právní názor vyslovený v citovaném usnesení a stejně tak se odklonil od pro něj bezprostředně závazného právního názoru, obsaženého ve zrušujícím rozsudku téhož soudu. Městský soud bez ohledu na skutečný stav věci konstatoval, že správní orgán nestanovil počátek doby, po kterou nelze účastníkům řízení umožnit vstup na území, a proto již uplynula více než polovina doby, po kterou nebylo účastníkům řízení možno umožnit vstup na území. Tento závěr nemá oporu ve spisovém materiálu a je s ním v diametrálním rozporu. Již správní orgán I. stupně totiž v rozhodnutí o správním vyhoštění jasně vymezil počátek doby, po kterou nelze umožnit účastníkům řízení vstup na území, a to způsobem, odpovídajícím právním závěrům vysloveným rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. V rozhodnutích Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, referátu cizinecké a pohraniční policie Rozvadov ze dne 5. 9. 2006, č. j. SCPP-60/PL-10-SŘ-2006 a č. j. SCPP-61/PL-10-SŘ-2006, je stanoven počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území okamžikem, kdy přestane být rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné z důvodů uvedených v ust. § 119 odst. 5 a 6, § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Na účastníky řízení se vztahovalo ust. § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době rozhodování, neboť jmenovaní byli účastníky řízení o udělení mezinárodní ochrany a rovněž tak ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, jelikož v jejich případech došlo ke shledání překážek vycestování. V soudem zrušeném rozhodnutí stěžovatele i jím potvrzeném usnesení Ředitelství služby cizinecké policie Policie České republiky je shodně počátek doby, po kterou nelze cizincům umožnit vstup na území, vymezen odpadnutím překážky vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nevykonatelnost takového rozhodnutí vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu a v případě odpadnutí zákonných překážek vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí dojde k začátku běhu doby, po kterou nelze cizincům vstup na území. S ohledem na skutečnost, že u účastníků řízení doba, po kterou jim nebyl umožněn vstup

pokračování

na území České republiky, vůbec nezačala běžet, neboť nejprve pobývali na území České republiky v postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, navíc s vysloveným důvodem znemožňujícím vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, a posléze jim byl udělen azyl, nelze v žádném případě hovořit o tom, že by uplynula více než polovina doby, po kterou nelze umožnit vstup na území. Městský soud tedy pochybil, pokud konstatoval uplynutí více než poloviny uvedené doby, která však nezačala vůbec běžet a navíc, v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, nerespektoval oprávnění správního orgánu stanovit počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na citovaná správní rozhodnutí, z nichž jednoznačně vyplývá, že v nich je zákonně, zřetelně a jednoznačně vymezen počátek doby, po kterou nelze účastníkům řízení umožnit vstup na území, a to časovým okamžikem, kdy odpadnou zákonné překážky vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel tedy rozhodl na základě platného a účinného zákona, respektoval jeho znění, stejně tak smysl a účel, dále pak úmysl zákonodárce, a jeho závěry jsou plně odůvodněné a podložené a vycházejí z obsahu spisu. Stejně tak je rozhodnutí stěžovatele konformní se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Městský soud nerespektoval bezprostředně závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku a rovněž závěry rozšířeného senátu, které jednoznačně potvrdily oprávnění správního orgánu stanovit počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, nejenom konkrétním datem, ale i odpadnutím překážky realizace či uplynutím lhůty. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publikované pod č. 2586/2012 Sb. NSS, vyslovil následující závěry, které jsou plně aplikovatelné i v dané věci:

„I. Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.

II. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

III. Doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské

unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012.“

Nejvyšší správní soud neshledal důvodné stěžovatelovo tvrzení obsažené v jeho jediné stížní námitce, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí o správním vyhoštění jasně vymezil počátek doby, po kterou nelze umožnit účastníkům řízení vstup na území, a to způsobem, odpovídajícím právním závěrům vysloveným rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.

Podle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (bod 29) rozhodnou skutečností je to, zda správní orgán stanovil počátek doby zákazu vstupu na území ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55), podle níž pouze výrokovou částí správního rozhodnutí mohou být dotčena práva a povinnosti účastníků řízení. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí, protože jen z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena. Pouze podle výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté a jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být exekučně vynucen apod.

V daném případě je ve výrokové části rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, referátu cizinecké a pohraniční policie Rozvadov ze dne 5. 9. 2006, č. j. SCPP-60/PL-10-SŘ-2006 a č. j. SCPP-61/PL-10-SŘ-2006, jimiž bylo účastníkům řízení uloženo správní vyhoštění, pouze uvedeno, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky se stanovuje na dobu 5 let. Ve výroku těchto rozhodnutí však není ani zmínka o tom, kdy tato lhůta začíná běžet. V odůvodnění citovaných rozhodnutí je pak uvedeno, že *„Doba, po kterou Vám nelze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na (pět) let od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění...“*, a dále že *„Doba, po kterou Vám nelze umožnit vstup na území neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst. 5,6, § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* Jak však vyplývá z výše uvedeného, právně závazný je pouze výrok správního rozhodnutí, a proto skutečnost, že správní orgán vymezil počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění, je právně irelevantní.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkům řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu